

мома-та, любовни сълзы что пролива. Овършила са коа-то та е родила; паднала Моргланова-та дщера.

Кой иде съ тоагж-тж си? коа глава отъ старость е побѣла? кои очи отъ сълзы са зачърбили? кой трепери на всякій раскрачъ? Татко ти, о Морарж! кой-то е имѣл само тебе единчакъ. Той чѣлз за твои-ж-тж силз въ конектѣ, за расприснжты-тѣ врагове. Той чѣлз за Мораровж-тж слабж; но зашто не чѣлз и за неговж-тж ранж? Пролывай сълзы отицъ Мораровж; но сынз ти не може да та чѣе; крѣпкъ снж-тж на мрътвы-тѣ; ниско тѣхно-то отъ прѣсть възглавие. Не ще можѣ да чѣе той гласа ти; не ще да стане отъ выка ти. Ихъ когда ще съмне въ гробовитѣ, и заспали-тѣ да са пробѣдѣтъ? Процавай най юнакъ отъ мжжѣ-тѣ. Процавай побѣдитель въ поле-то! но поле-то вече не ще да та види, и мрачный лѣсъ не ще да са освѣтли отъ влещиканіе-то на твоє-то оражіе. Не остави ты сынз. Пѣсень та ще опази има-то ти. Времена-та что идѣтъ щѣтъ да чѣ-жтъ за тебе; щѣтъ чѣ-жтъ они за паднала-го Морара.

Рино и Ялпинз пріатели. Морара сынз Ялпинскъ умрѣлъ отъ ранж-тж что полѣчилъ на войскъ.

Смѣръть даѢрина.

Вички-тѣ были тѣжовни, но отъ сички-тѣ най-тѣ-женъ Арминз въздыха-жщій. Тей възпомнилъ смѣртъ тж на сына си, что, бѣ падналъ въ дѣніе-тѣ на младинж-тж си. Карморз, князь тж на Вкливий Галмалъ, вѣше до юнака. Зачто Арминз въздышашъ? каза той. Има ли прич.на да нареждашъ? Пѣсень та и дрѣзканіе-то на стрѣны-тѣ трѣба да дразни-жтъ и да весели-жтъ дѣшж-тж. Тѣ приличатъ на тихж-тж мыгж, коа-то, като са разди-га отъ езера-та, разлива са по безмыслиж-тж долинж; цвѣтоте-тѣ са съ росъ напхланѣтъ. — Но слзнице-то са за-